

Et likfølge over Senjafjellene

Denne triste hendingen skriver seg fra årstallet 1901. Det gjelder en kjent samekvinne som gikk seg vill vest på Senja i mørkeskodda og satte til slutt livet til. Denne kvinnen var den kjente Berit Taraldsen fra Sørli-området som netop da var i besøk hos noen kjente slektninger i Straumsbotn, og var sent på sommeren da nettene allerede var blitt mørke. Tidlig en morgen i grålysningen la hun avgårde, med kurs for Grasmyrskogen i godt og siktbart vær, og halvveis på Senja-vidda satte tåken plutselig inn med den følge at hun mistet retningen og dermed var hennes skjebne beseglet.

Det må heller ikke glemmes at en tur over Senja er farlig især når tåken setter inn, for Senja er ikke til å spøke med. Det er en hver fjellvandrers bekjent med. Hun blei således ute av stand for å orientere seg og følgen blei deretter. Hun gikk seg vill og kom seg på avveier, men fortsatte selvfølgelig vandringen på det uvisse. Hun gikk og gikk i det uendelige og var herunder kommet seg for langt i nordvestlig retning. Hun hadde satt seg på en lyngtue for å hvile seg, sovnet til slutt av og døden blei følgen, stakkars gamle menneske.

Det blei lett etter henne i dager og uker uten resultat, og tilslutt satte vinteren inn, slik at et hvert spor blei på den måten utslettet. Året etter fant noen reinsamer liket av henne og slo allarm og dagen etter kom Sørli-folket med sykekurv med den kjente Johan O. Sørli i spissen.

Det blei en høytidsstund der ute i villmarken da herr Sørli holdt en tale og sang et par salmer mens folkene samlet opp hennes jordiske rester og la disse i sykekurven.

Liket blei gravlagt på en kirkegård hvor også en prest deltok. Det var den alminnelige mening blant folk at ho har gået for langt i nordlig retning, da hun fantes ute i ville fjellet langt fra allfarveien hvor ingen ferdes i alminnelighet. Ja, slik blir nå en gang enkelte menneskers skjebne.

Senjens Blad 11.05. 1965.

Peder Skaaraas